

tag«, »Skarpt bevogtede tog«, »Her har du dit liv«, »En kammerpigens dagbog«, (af Bunuel), »Gøglernes aften«, »Jules og Jim«, »En dag kom en kat«, »Juliette« og endelig »Den skjulte fæstning«.

Forsøget er blevet en stor succes. I de første fem uger var der ialt 7000 mennesker, der kom til programmet. Da der er 13 biografer med to forestillinger ugentligt, vil det sige en gennemsnitlig besøgsprocent på 25, hvilket må siges at være fint. Det er jo dels noget helt nyt, og dels trækker de få steder, hvor det slet ikke er gået, meget ned. Mange steder er man oppe på 60 %. Generelt har biografdirektorerne derfor været helt tilfredse, og vi har derfor besluttet at fortsætte til foråret med et nyt projekt, hvis 20 biografer deltager. Det bliver på helt samme måde som det forrige, og Filmfonden har støttet med 35.000 kr. De samme biografer er med i dette projekt – med undtagelse af Fjerritslev, som vil vente til næste efterår.

Kosmorama ringede til direktør Georg Munksgaard Jørgensen i Fjerritslev for at høre, hvor dårligt det var gået. »Folk har simpelt hen ikke villet komme«, fortæller Munksgaard Jørgensen.

– Jeg har kun haft biografen i tre år og har hele tiden arbejdet på at lære folk forskellen på skidt og kanel. Når Clausens projekt ikke er gået her, så er det ikke hans skyld, men vi har blot en speciel situation. Der er ingen circulation i befolkningen, alle har boet her, fra de blev født, og der kommer ingen impulser udefra. Vi har f. eks. ikke noget seminarium, som kan sætte lidt liv i kludene. Man vil ikke prøve noget nyt, men kun se den slags film, man er vant til.

Da jeg gik med i projektet, vidste jeg, at det ikke ville gå. Men Filmloven er så tåbelig, at man for den krone, man kommer over 120.000 i billetindtægt, skal betale 7-8000 kr., og det så i sommer ud til, at jeg skulle komme i den situation. Så for ikke at gå fallit bestemte jeg at spille kvalitetsfilm, og nu er indtægten nede på 118.000. Det gik helt, som jeg havde regnet med.

Et af de steder, hvor det er gået lige modsat, hvor der har været et stort publikum, er Gudhjem. Direktør Niels Wiedemann Høst er mere end tilfreds.

– Min omsætning er blevet mangedoblet. Med et normalt repertoire spillede jeg, uden for turistsæsonen, højst 150 kr. ind på to forevisninger, men nu, hvor der er kommet plan i repertoire, er oppe på mellem 7-800 kr. i bruttoindtægt. I forhold til sidste år er min omsætning simpelt hen 3-doblet. Philip Lauritzen.

Hvem sagde høring?

Den 31. oktober 1969 var en masse mennesker inviteret til HØRING OM FILMLOVEN i Filmhusets biograf i København. Invitationen fra Filmfonden oplyste, at et sagkyndigt panel bestående af W. Weincke, Frans Lichtenberg, Werner Pedersen, Bent Hedemand og Erik Hauerslev ville blive konfronteret med et spørgepanel af repræsentanter for filmbranchen, pressen – og publikum (tankestrængen stammer fra invitationen). Der var endvidere oplysninger om, at Frank Damkier var ordstyrer.

Mig bekendt bruger man ikke ordstyrer ved høringer. Man kan måske af praktiske grunde have brug for en tidtager og 'retsbejtent', men til ingen af disse funktioner kræves juridisk uddannelse.

Hvis den aften var en 'høring', så er jeg konge af Sverige, og med den form, aftenen fik, er jeg ikke i tvivl om, at den kunne sandsynliggøre, at jeg i hvert fald er kronprins.

Høringsbegrebet blev vandet ud allerede fra starten med den geometriske placering af 'høringen's deltagere. Se på denne opstilling:

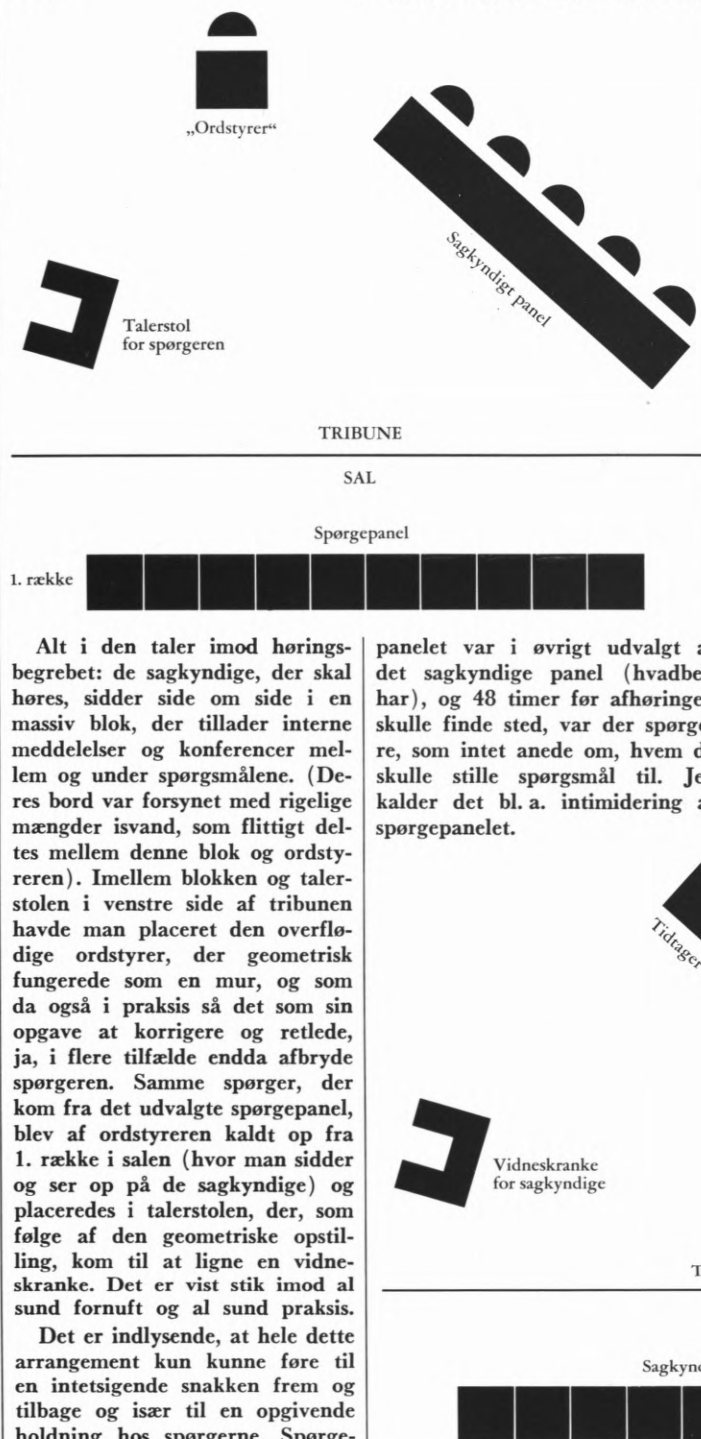
En høring kunne arrangeres således:

Spørgepanelet (= offentligheden) placeres i blokken til højre og støttes af tidtageren ('retsbejtenten'), der indkalder vidnerne i høringen. Disse vidner (= de sagkyndige, eksperterne, embedsmændene) indkaldes et for et, og placeres i vidneskranken overfor spørgerne. Spørgerne kan afbryde vidnet, når det taler uden om, væver eller skifter emne, spørgerne kan støtte hinanden, supplere hinanden og bore i de sagkyndiges svar. Først efter, at en sagkyndig er hørt, kan han slutte sig til tilhørerne i salen. Af praktiske grunde var denne fremgangsmåde måske uheldig i dette tilfælde, men de sagkyndige burde i så fald fra starten have været placeret mellem tilhørerne i salen for derefter at blive kaldt op en efter en.

Denne form for høring tjener offentligheden. Den form for 'høring', vi oplevede i Filmhuset, tjente kun de sagkyndige, og de har ikke brug for at tjene noget i denne sag. Samtidig skulle den, som et af Filmfondens fredagsarrangementer, tjene Fonden som PR. Hvordan i alverden havde man tænkt sig, at Fonden skulle vinde PR på at sætte »repræsentanter for filmbranchen, pressen – og publikum« i forlegenhed i en vidneskranke?

Der er vide perspektiver i afviklingen af denne 'høring', især hvis man begynder at sætte den ind i en større sammenhæng. Ord som udenomsparlamentarisme, demokrati, teknokrati og offentlighed blandes med filmtitler som »Rush to Judgement«, »La Prise de pouvoir par Louis XIV« og »I pugni in tasca«.

Granberg

Alt i den taler imod høringsbegrebet: de sagkyndige, der skal høres, sidder side om side i en massiv blok, der tillader interne meddelelser og konferencer mellem og under spørgsmålene. (Deres bord var forsynet med rigelige mængder isvand, som flittigt deltes mellem denne blok og ordstyreren). Imellem blokken og talerstolen i venstre side af tribunen havde man placeret den overflødige ordstyrer, der geometrisk fungerede som en mur, og som da også i praksis så det som sin opgave at korrigere og retlede, ja, i flere tilfælde endda afbryde spørgeren. Samme spørger, der kom fra det udvalgte spørgepanel, blev af ordstyreren kaldt op fra 1. række i salen (hvor man sidder og ser op på de sagkyndige) og placeredes i talerstolen, der, som følge af den geometriske opstilling, kom til at ligne en vidneskranke. Det er vist stik imod al sund fornuft og al sund praksis.

Det er indlysende, at hele dette arrangement kun kunne føre til en intetsigende snakken frem og tilbage og især til en opgivende holdning hos spørgerne. Spørge-

panelet var i øvrigt udvalgt af det sagkyndige panel (hvadbehar), og 48 timer før afhøringen skulle finde sted, var der spørgerne, som intet anede om, hvem de skulle stille spørgsmål til. Jeg kalder det bl. a. intimidering af spørgepanelet.